

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2013. év március hó 12. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

A csalás büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a vádlott és társai ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2012. év március hó 19. napján kihirdetett 31.Bf.XI.9977/2011/11. számú ítéletét a III.r. vádlott tekintetében **helybenhagyja.**

A harmadfokú eljárásban felmerült 1.940,- (Egyezerkilencszáznegyven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budai Központi Kerületi Bíróság a 2011. év március hó 28. napján kelt 5.B.XI.864/2009/35. számú ítéletében a III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki csalás büntettének kísérletében [Btk.318.§ (1) bekezdés és (5) bekezdés a./ pont], bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének kísérletében [Btk.274.§ (1) bekezdés c./ pont] és csalás büntettében [Btk.318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c./ pont, (6) bekezdés b./ pont], ezért őt - halmazati büntetésül - 3 év börtönbüntetésre, 40.000.- forint pénzmellékbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetén a törvényben előírt és kötelezően követendő átváltoztatási eljárásról és a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság által megállapított - a III.r. vádlottat érintő - történeti tényállás lényege szerint az I.r. vádlott a 2007. májusában adóellenőrzés során értesült arról, hogy a Budapest, III. kerületi alatti ingatlan tulajdonosa egy az I.r. vádlottal azonos nevű személy, akivel a névazonosságon kívül a születési éve, anyja neve és személyi adatai is azonosak.

Az I.r. vádlott a 2007. év július hónapjában megismerkedett a III.r. vádlottal, akiről tudta, hogy hitelügyintézéssel foglalkozik. Az I.r. vádlott elmondta a III.r. vádlottnak, hogy a Budapest, III. kerületi lakás nem az ő tulajdona és kérte a III.r. vádlottat, hogy a lakásra ilyen körülmények között is próbáljon hitellehetőséget intézni. Az I.r. és a III.r. vádlottak megbeszélték, hogy csak olyan hitelező jöhet számításba, aki a lakást nem akarja megtekinteni. A III.r. vádlott a 2007. év augusztus hónapjáig az ingatlan vonatkozásában hitelügyintézést végezni nem tudott, ezért ebben az időben az I.r. vádlottat összeismertette a II.r. vádlottal, aki vállalta, hogy a kívánt hitelt el tudja intézni. A II.r. vádlott - annak ellenére, hogy úgy tudta, hogy a lakásingatlanban az I.r. vádlott különváltan élő társa lakik - élettársával 1. sz. tanúval a Budapest III. kerületi lakásnál megjelent, ahol találkozott a lakás tulajdonosának a feleségével. 2. sz. tanú a II.r. vádlott kérdésére elmondta, hogy a lakásra hitelt felvenni nem akarnak, de ha erre szükségük lenne, az ügyintézést a bankban dolgozó férje bonyolítaná. Annak ellenére, hogy az I.r. vádlott az ingatlan tulajdoni lapját a II.r. vádlottnak átadta, az ingatlannál történt látogatást követően, a II.r. vádlott tudta, hogy a lakásingatlan nem az I.r. vádlotté.

A II.r. vádlott bemutatta az I.r. vádlottnak a IV.r. vádlottat. Amikor az I.r. és a II.r. vádlottak a Budapest III. kerületi lakóingatlanra kölcsönt kértek, a IV.r. vádlott beleegyezett abba, hogy a lakásra kölcsönt ad. A kölcsön biztosítékeként színlelt adás-vételi szerződést kötöttek, mely szerződésben eladóként az I.r. vádlott, míg vevőként 3. sz. tanú, a IV.r. vádlott férje szerepelt. Annak ellenére, hogy az adás-vételi szerződésben vételárként 7,2 millió forint szerepelt, a IV.r. vádlott két alkalommal, összesen 5 millió forintot adott át az I.r. vádlottnak. Az 5 millió forintból az I.r. vádlott 1,5 millió forintot, míg a II.r. vádlott 3,5 millió forintot kapott. A szerződés szerinti és a ténylegesen átadott összegek közötti 2,2 millió forintból 1 millió forint a IV.r. vádlott ügyintézési díja volt, míg a további 1,2 millió forint a két hónapra szóló havi 10%-os kamat. A II.r. vádlott segítségével az I.r. vádlott a 2007. év október hó 3. napján kelt adás-vételi szerződéssel a Budapest III. kerületi ingatlant 7,2 millió forintért eladta 4. sz. tanúnak.

Az adás-vételi szerződést a IV.r. vádlott készítette és jegyezte ellen, majd a 2007. év október hó 9. napján benyújtotta a Budapest I. számú Körzeti Földhivatalba, ahol az ingatlan tulajdoni lapján 272212/2007.10.09. számon széljegyezték.

A tulajdonjog bejegyzésére nem került sor, mert a földhivatali eljárás során kiértécsített igazi tulajdonos a sértett. - aki nem tudott a lakása értékesítéséről és az nem is állt szándékában - a széljegy törlése végett a földhivatal felé bejelentéssel élt, illetve feljelentést tett.

Az adás-vételi szerződést aláíró felek szándéka a tulajdonváltozásra nem irányult, tényleges szerződési akaratuk a kölcsön biztosítását célozta, így a tulajdonosváltás a nyilvántartásba történő bejegyzésével, az ingatlan nyilvántartásba valótlán adatok kerültek, a szerződés jogcíme, illetőleg a szerződő felek vonatkozásában is.

A Budapest III. kerületi lakás tényleges forgalmi értéke a 2007. év október hónapjában 15 millió forint volt.

A IV.r. vádlottnak nem volt tudomása arról, hogy az ingatlan tulajdonosa nem az I.r. vádlott.

Az elsőfokú ítélet ellen - amelyet az ügyész tudomásul vett - a III.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett jelentettek be fellebbezést.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2012. év március hó 19. napján kelt 31.Bf.XI.9977/2011/11. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a III.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatta és őt az ellene bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettének kísérlete [Btk.274.§ (1) bekezdés c./ pont] miatt emelt vád alól felmentette, a III.r. vádlott terhére megállapított csalás bűntettének kísérletét [Btk.318.§ (1) bekezdés és (5) bekezdés a./ pont] bűnsegédként elkövetettnek minősítette, míg a vádlott terhére megállapított vagyon elleni bűncselekményt folytatólagosan elkövetett csalás bűntettének [Btk.318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c./ pont, (6) bekezdés b./ pont] nevezte meg.

A III.r. vádlott börtönbüntetését 2 év 6 hónapra mérsékelte, a pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzte.

Ugyanakkor a III.r. vádlott vonatkozásában elrendelte a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 8.B.III.1176/2006/29. számú jogerős ítéletével kiszabott 1 év 3 hónap börtönbüntetés végrehajtását is. A másodfokú bíróság egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú ítéletet az ügyészség tudomásul vette, azonban a III.r. vádlott és védője az ellen fellebbezést jelentettek be.

A vádlott meghatalmazott védője a harmadfokú bíróság nyilvános ülését megelőzően fellebbezését írásban is megindokolta. Ebben kizárólag a másodfokú bíróság által elrendelt - korábban végrehajtásában felfüggesztett - szabadságvesztés végrehajthatóságát támadta.

Kifejtette, hogy a III.r. vádlottat a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2007. év szeptember hó 20. napján jogerős 8.B.III.1176/2006/29. számú ítéletével végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte.

A jelen ügyben eljáró elsőfokú bíróság a tényállásában azt rögzítette, hogy az I.r. vádlott a II.r. vádlott segítségével a 2007. év október hó 3. napján kelt adás-vételi szerződéssel eladta a Budapest III. kerületi ingatlan 4. sz. tanúnak 7,2 millió forintért.

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság álláspontja szerint a III.r. vádlott a fenti bűncselekményét a 2007. év október hó 3. napján, a fenti számú ítélettel kiszabott 1 év 3 hónap börtönbüntetés próbaideje alatt követte el, így a felfüggesztett szabadságvesztés elrendelése a törvény kötelező rendelkezése értelmében nem mellőzhető.

A védő rámutatott, hogy álláspontja szerint a III.r. vádlott esetében pontosan nem határozható meg, hogy a III.r. vádlott tulajdonképpen mikor fejezte be a cselekvőségét a kérdéses bűncselekménnyel kapcsolatban. Kiemelte, hogy az ítéleti tényállás kizárólag az adás-vétel tényét és annak időpontját rögzítette, azt azonban nem, hogy a III.r. vádlott mely időpontig és pontosan milyen módon vett részt a cselekményben. Ennek következtében viszont az sem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy ez az időpont a 2007. év szeptember hó 20. napja utáni időszakra tehető, ez akár korábban is történhetett.

A védő aláhúzta azt is, hogy a másodfokú bíróság az ítéletének indokolásában arra hivatkozott, hogy a III.r. vádlott vonatkozásában az elkövetési idő a 2007. év október hó 3. napjára tehető, azonban a védelem álláspontja szerint a rendelkezésre álló iratok nem tartalmaznak olyan bizonyítékot, amely alapján kétséget kizáróan azt lehetne megállapítani, hogy a III.r. vádlott cselekvősége a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alá esett volna.

Mindezekre figyelemmel a védő szorgalmazta, hogy a harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a III.r. vádlott szabadságvesztésének elrendelésére vonatkozó rendelkezést mellőzze.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2012. év június hó 14. napján kelt BF.639/2012/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Kifejtette, hogy álláspontja szerint az ügyben az első- és másodfokon eljáró bíróságok

az eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatták le. Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat feltárta és értékelte. Az általa megállapított tényállás lényegében megalapozott volt, a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a vádlott személyi körülményei, előélete vonatkozásában, és kis részben a történeti tényállásban tett - eltérő tényállást nem eredményező - kiegészítéseket. Így a tényállás a harmadfokú eljárásban is irányadónak tekintendő.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az első- és másodfokú bíróság álláspontja között csak a III.r. vádlott bűncselekményeinek jogi megítélésében volt részbeni eltérés. A másodfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat egyenként és összességükben értékelte, majd kellő részletességgel és logikusan értékelte, hogy a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg. Hangsúlyozta,

hogy a másodfokú bíróság külön is kiemelte azokat az érveket, amelyek alapján egyértelműen megállapítható volt a III.r. vádlott közreműködése a Budapest III. kerületi ingatlanokkal kapcsolatos bűncselekményben. Rámutatott azokra a körülményekre, amelyek kétséget kizáró bizonyossággal alátámasztották, hogy mindezekre a vádlott tudattartalma kiterjedt. Törvényesen állapította meg azt is, hogy a III.r. vádlott - bár a bűncselekmények elkövetéséhez segítséget nyújtott - önmaga tényállási elemet nem valósított meg, így magatartása csak a részességi keretek között, bűnsegédként értékelhető. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a korábbi felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtásának elrendelése is a törvénynek megfelelően történt, ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság nyilvános ülésén - azon túlmenően, hogy a felfüggesztett szabadságvesztés elrendelésével kapcsolatos aggályait megismételte - a III.r. vádlott bűnsegédi magatartását is vitatta a vádlottak közös cselekményében. Kifejtette, hogy a III.r. vádlott ajánlotta az adásvételi szerződés megkötését, ugyanakkor a későbbi ügyintézésben nem vett részt, azt az I.r., II.r. és IV.r. vádlottak bonyolították le. A védő hivatkozott arra is, hogy a III.r. vádlott nem tudhatta, hogy a hamis tartalmú adás-vételi szerződés bekerült a földhivatalba. Összességében arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem lehet kétséget kizáróan megállapítani, hogy a III.r. vádlott a vádlott társai csalási cselekményéhez szándékosan segítséget nyújtott. A III.r. vádlott nem tudott arról, hogy a szerződés bármilyen közhiteles nyilvántartásba bekerült, mindenre figyelemmel a védő indítványozta, hogy a felfüggesztett szabadságvesztést a harmadfokú bíróság ne rendelje el. Másodlagos indítványként azt terjesztette elő, hogy a Fővárosi Ítéltábla legfeljebb pszichikai bűnsegédségben állapítsa meg a III.r. vádlott büntetőjogi felelősségét és erre figyelemmel enyhébb büntetést szabjon ki.

A védelmi fellebbezés nem alapos.

Az ítéltábla a vádlott és védője fellebbezése folytán a másodfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárásokat a Be.387.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat okszerűen értékelte, mérlegelte, és nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Ugyanígy a másodfokú bíróság is betartotta az eljárási szabályokat és a Be.352.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet részben hiányos, részben pedig megalapozatlan tényállását a Be.352.§ (1) bekezdésének felhívásával kiegészítette,

illetőleg helyesbítette, így a tényállás immár teljesen hibátlanra és megalapozottá vált.

A másodfokú bíróság ítéletének 5. oldalán a (4) bekezdésben irathűen mutatott rá, hogy a III.r. vádlott volt az, aki a csalási cselekményben aktívan részt vett, hiszen ő javasolta az I.r. vádlottnak, hogy az ingatlanra adás-vételi szerződést kell kötni, mégpedig olyan hitelezővel, aki nem akarja a lakást megtekinteni. Azt is tényyszerűen állapította meg a rendelkezésre álló iratok alapján, hogy a III.r. vádlott a 2007. év augusztusáig próbált hitelt szerezni a lakásra, de ez a törekvése nem járt eredménnyel, ugyanakkor azonban sikeres ügylet esetén közvetítői díjra tartott igényt. Annak érdekében pedig, hogy az ügyletből anyagilag is részesüljön, folyamatosan mobiltelefonos üzeneteket írt az I.r. vádlottnak.

A fenti bizonyítékok tükrében teljes mértékben osztotta a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróságnak azt a megállapítását, mely szerint a III.r. vádlott mindvégig figyelemmel kísérte az eseményeket, hiszen éppen ő maga volt az, aki vádlott társának javasolta, hogy lehetőség szerint olyan vevőt kell szerezni, aki nem is akarja megtekinteni az általa vásárolt ingatlant. A III.r. vádlottnak ez a magatartása egyértelműen igazolja csalárd szándékát, amelyet elsősorban, de még inkább kizárólagosan a haszonszerzési célzat vezetett. Ennek visszaigazolása is fellelhető a III.r. vádlott későbbi magatartásában, amikor tudomást szerzett arról, hogy a színlelt ügyletet a vádlott társai lebonyolították. E tény ismeretében visszatérő jelleggel kereste rövid, szöveges üzenetekben I.r. vádlottat azért, hogy a jutalékát fizesse ki neki.

Mindezek alapján a harmadfokú bíróság is úgy ítélte meg, hogy a III.r. vádlott tisztában volt azzal, hogy az I.r. vádlott és a II.r. vádlottak éppen az ő javaslata alapján és az általa ajánlott módon akartak kölcsönt felvenni a lakásra. Ilyen körülmények között helyesen állapította meg a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság, hogy a III.r. vádlott közreműködött a vagyon elleni bűncselekmény megvalósításában, anélkül, hogy ő maga tényállási elemet valósított volna meg. Azonban az is megállapítható, hogy javaslata, illetve ebbéli közreműködése nélkül a bűncselekményt a vádlott társai nem követték volna el.

Ami a felfüggesztett börtönbüntetés próbaidő alatti elkövetését illeti: E körben rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy a védői érvelés nem foghat helyt, hiszen a bizonyítékokból az is büntetőjogi bizonyossággal megállapítható, hogy a III.r. vádlott cselekménye nem fejeződött be a 2007. év szeptember hó 20. napját megelőzően, mert ezt követően is részt vett a bűncselekmény elkövetésében, legalábbis olyan módon, hogy figyelemmel kísérte, ezáltal ismerte a történések menetét. Mivel tisztában volt azzal, hogy vádlott társai az általa javasolt végrehajtási módszert lényegében sikeresen alkalmazták, ezért az I.r. vádlottat folyamatosan kérte közvetítői díjának megfizetésére. A harmadfokú bíróság álláspontja szerint semmilyen más magyarázat nem adható arra, hogy a III.r. vádlott miért kereste folyamatosan az I.r. vádlottat, hogy az fizesse meg számára a jutalékát, ha a III.r. vádlott nem volt tisztában a történésekkel és nem tudta, hogy a bűncselekményt

sikerült e kivitelezni, végrehajtani. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a Fővárosi Ítéltábla evidenciaként kezelte, hogy Engert Mártonné már csak azért is tisztában volt a történések menetével, mert vádlott társai megkeresésére a családi cselekmény módszerének alapötlete éppen tőle származott.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi- és tárgyi bűnösségi körülményeket az első- és másodfokú bíróság helyesen sorolta fel, így azok pontosításra vagy kiegészítésre nem szorulnak.

A másodfokú bíróság által a vádlottal szemben kiszabott büntetés törvényes, eltúlzottan súlyos büntetésnek nem tekinthető, mivel az arányban áll a cselekmények számával, tárgyi súlyával, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, a vádlott alanyi bűnössége fokával, az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekkel, ezért annak lényeges enyhítésére az ítéltábla nem látott lehetőséget.

A járulékos kérdések tekintetében meghozott rendelkezések törvényesek.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be.397.§-a alapján helybenhagyta.

Budapest, 2013. év március hó 12. napján

. Lassó Gábor sk..

Németh Nándor sk..

Fatalin Judit sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 31.Bf.XI.9977/2011/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság 2.Bhar.214/2012/11. számú végzése folytán a III.r. vádlott vonatkozásában a 2013. év március hó 12. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év március hó 12. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes

tisztviselő